

Sygn. akt : I Ca 239/16

Dnia 10 kwietnia 2017r.

POSTANOWIENIE

Sąd Okręgowy we Włocławku Wydział I Cywilny

W składzie następującym :

Przewodniczący : SSO Mariusz Nazdrowicz

Sędziowie : SO Barbara Baranowska

SO Lucyna Samolińska

Po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2017 roku we Włocławku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku T. S.

z udziałem M. S. (1), L. D. i P. D.

o odłączenie części nieruchomości z księgi hipotecznej, założenie księgi wieczystej i wpis prawa własności

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego we Włocławku

z dnia 19 lipca 2016 roku, sygn. akt Dz. Kw 2418/16

w przedmiocie wniosku wnioskodawcy

o sprostowanie omyłki pisarskiej w postanowieniu Sądu Okręgowego we Włocławku

z dnia 9 lutego 2017r. sygn. akt I Ca 239/16

postanawia :

oddalić wniosek.

SSO Barbara Baranowska SSO Mariusz Nazdrowicz SSO Lucyna Samolińska

UZASADNIENIE

Aczkolwiek niniejsze postanowienie jest niezaskarżalne, gdyż nie należy do kategorii wyznaczonych w przepisach art. 394¹ i 394² w związku z art.13 §2 kpc i wobec czego nie podlega uzasadnieniu (art.357 § 2 kpc w związku z art. 13 § 2 kpc) to jednak konieczne jest wskazanie podstaw zapadłej decyzji procesowej.

Z treści znajdujących się w aktach sprawy postanowienie Sądu Okręgowego we Włocławku z 9 lutego 2017 roku sygn. akt I Cz 239/16 k.86 wynika, że nie ma w nim wskazanych przez wnioskodawcę błędów. Jego nazwisko zarówno w rubrum jak i w sentencji zostało napisane prawidłowo (podobnie jak i uczestnika postępowania M. S. (1)). Błędy zaistniały, ale wyłącznie w odpisach tego orzeczenia.

Nie podlegają one jednak sprostowaniu w trybie art. 350 kpc w związku z art. 13§ 2 kpc (postanowienie Sądu Najwyższego z 27 października 1998r. I PZ 37/98 opubl. OSNP 1999/22/725).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy we Włocławku na podstawie art. 350 § 1 kpc „a contrario “ w zw. z art. 13 §2 kpc oddalił wniosek .

SSO Barbara Baranowska SSO Mariusz Nazdrowicz SSO Lucyna Samolińska

I Ca 239/16

UZASADNIENIE

Wnioskodawca T. S. wniósł o „odłączenie z księgi wieczystej numeru (...) prowadzonej dla nieruchomości nr (...) “ działek oznaczonych numerami geodezyjnymi (...), założenie nowej księgi wieczystej dla odłączonej części nieruchomości i wpisanie w niej prawa własności na jego rzecz w udziale do 2/6 części, M. S. (1) do 2/6 części oraz L. D. i P. D. (do 1/6 części ma rzecz każdego z nich).

Referendarz sądowy postanowienie z dnia 24 maja 2016r. oddalił wniosek i orzekł o kosztach postępowania. W uzasadnieniu wskazał min. , że

w Sądzie Rejonowym we Włocławku prowadzona jest księga wieczysta (...) dla nieruchomości o powierzchni 1,55 ha, położonej

w miejscowości K. i R., której właścicielem jest S. C.. Wniosek dotyczył więc zupełnie innej nieruchomości, położonej we W.. Powinien on zostać złożony do księgi hipotecznej (...) urzędzonej dla nieruchomości oznaczonej numerem (...). W świetle przepisu art. 321 § 1 kpc nie można było bez woli wnioskodawcy uznać, że żądanie odłączenia działek z księgi wieczystej Kw (...) było omyłką, zaś w istocie chodziło mu o odłączenie działek z księgi hipotecznej. Niezależnie od tego wniosek

w prawidłowej postaci nie mógłby zostać uwzględniony z uwagi na brak żądania sprawozdania oznaczenia nieruchomości w księdze hipotecznej oraz niezłączenie dokumentów geodezyjnych potwierdza, że nieruchomość położona w miejscowości W. P. (składający się z placu o powierzchni 17 303 m⁽²⁾ czyli 3 morgi 27 prętów i oznaczonego literami a, b,

c, d, e, f, a na planie sytuacyjnym sporządzonym przez Sekcję P. Wydziału (...) Magistratu Miasta W.) odpowiada obecnie działkom o numeracji i obszarze, o odłączenie których wnosi T. S..

Rozpoznając skargę na czynności referendarza Sąd Rejonowy we Włocławku oddalił wniosek i orzekł, iż każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie. Przyjął, że wnioskodawca domagał się odłączenia wskazanych działek gruntu z księgi hipotecznej (...), a nie z księgi wieczystej (...). Jednakże nie wykazał on tożsamości nieruchomości objętej księgą hipoteczną z działkami, której miały być odłączone i dla których ma zostać założona nowa księga wieczysta. Ponadto dołączone do wniosku dokumenty geodezyjne nie zawierały klauzuli, że stanowią podstawy do dokonywania wpisów w księdze wieczystej. Prawną podstawą rozstrzygnięcia był przepis art. 626⁹ kpc. O kosztach postępowania orzekł w oparciu o przepis art. 520 § 1 kpc.

Apelacje od powyższego postępowania wniósł wnioskodawca zarzucając naruszenie:

- art. 25 ustawy o księgach wieczystych i hipotece w zw. z art. 244 kc „poprzez błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że załączona do wniosku dokumentacja geodezyjna nie może stanowić podstawy wpisu w księdze wieczystej “

- § 76 art.1 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 listopada 2013r. w sprawie zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie informatycznym (Dz.U. 2013.1411 ze zm.) poprzez nieuwzględnienie załączonej do wniosku dokumentacji geodezyjnej

- art.626⁸ § 1 i 2 kpc poprzez przekroczenie wyznaczonej tym przepisem kognicji Sądu i prowadzenie postępowania dowodowego wykraczające poza wskazane we wniosku dokumenty

- art. 626⁹ kpc wskutek jego błędnego zastosowania poprzez przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie istniały przeszkody do dokonywania wpisu.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę kwestionowanego postępowania i uwzględnienie wniosku ewentualnie o jego zmianę w części dotyczącej działek oznaczonych numerami ewidencyjnymi (...) i orzeczenie w tym zakresie zgodne z żądaniem oraz o uchylenie postępowania w pozostałej części (tj. w odniesieniu do działek (...) i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrywania Sądowi Rejonowemu we Włocławku. W uzasadnieniu poniósł m.in. , że dokumenty geodezyjne w odniesieniu do wszystkich działek zaopatrzone są w klauzulę, że stanowią podstawę do dokonywania wpisów w księdze wieczystej. Jednocześnie jednak stwierdził, że wpisy z rejestru gruntów dla działek (...) klauzuli takiej nie zawierają (mają niepełną treść). Gdyby nawet uznać, że dokumenty te nie mogą stanowić podstawy wpisu w księdze wieczystej to był to możliwy do usunięcia brak formalny wniosku (vide postanowienie Sądu Najwyższego z 10 października 2017r I CSK 230/07 nie publ., LEX nr 517977).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje :

Na podstawie umowy sprzedaży (zawartej w formie aktu notarialnego) z dnia 6 grudnia 1927r. właścicielem nieruchomości położonej w [mieście W. Województwa (...), w miejscowości (...), oznaczonej Nr (...), składającej się z placu o obszarze siedemnaście tysięcy trzysta trzy (17 303) metrów kwadratowych, czyli trzy morgi dwadzieścia siedem prętów (3m.27 pr.) wyobrażonego i oznaczonego literami a, b, c, d, e, f, a na planie sytuacyjnym, sporządzonym przez Sekcję P. Wydziału (...) Magistratu miasta W. dnia 24 listopada 1927 r. za Nr (...)stał się J. S.. W następny roku dla przedmiotowej nieruchomości została urządzona księga hipoteczna Nr (...). Ostatnie wpisy we wszystkich działkach tej księgi zostały dokonane przed wybuchem II wojny światowej. Aktualnymi następcami prawnymi J. S. (zm. 25 marca 1942r., wskutek spadkobrania po nim, jego żonie K. S. oraz ich dzieciach (T. S., K. S., Z. S., A. D.) są wnioskodawca T. S. (w 2/6 części) i uczestnicy postępowania M. S. (2) (w 2/6 części), L. D. (w 1/6 części), P. D. (w 1/6 części). Do wniosku został załączony wpis z rejestru gruntów dotyczący działek oznaczonych numerami geodezyjnymi (...), w których w rubryce : „Nr Kw lub inny dokument własności “ figuruje zapis (przy każdej działce) : „KS. H.. (...) “. Zaopatrzone jest on także w adnotację : „Dokument niniejszy jest przeznaczony do dokonywania wpisu w księdze wieczystej “. Oprócz tego wnioskodawca przedłożył „wpisy z rejestru gruntów o niepełnej treści “ dla działek nr (...). W wypisach tych w przywołanej rubryce brak jest zapisów. Nie zawierały też one wspomnianej adnotacji.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach księgi hipotecznej (...) oraz na podstawie samej księgi, których wartość dowodowa nie budzi wątpliwości.

Przed przystąpieniem do oceny trafności zarzutów apelacyjnych należy w pierwszej kolejności w bardzo krytyczny sposób odnieść się do uzasadnienia zaskarżonego postanowienia. Sąd I instancji nie poczynił żadnych ustaleń faktycznych, a wyjaśnienie przyczyn oddalenia wniosku w istocie sprowadza się do enigmatycznego stwierdzenia, że wnioskodawca nie wykazał tożsamości nieruchomości objętej księgą wieczystą z nieruchomościami, które mają być odłączone i dla których nie ma być założona nowa księga wieczysta. Sąd meriti nie przeprowadził analizy prawnej zaistniałej sytuacji i nie przedstawił jakichkolwiek argumentów przemawiających na rzecz zajętego stanowiska. Uzasadnienie kwestionowanego orzeczenia zostało więc sporządzone z rażącym naruszeniem przepisu art. 328 § 2 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc.

Przechodząc bezpośrednio do rozważań nad zasadnością złożonego środka odwoławczego niezbędne jest przede wszystkim przypomnienie, że zgodnie z art. LIV § 1 dekretu z dnia 11 października 1946r, „Przepisy wprowadzające prawo rzeczowe i prawo o księgach wieczystych “ (Dz.U. Nr 57, p.321 ze zm.) księgi hipoteczne (gruntowe, wieczyste), istniejące chwili wejścia w życie prawa o księgach wieczystych (tj. dekretu z dnia 11 października 1946r. „Prawo o księgach wieczystych” – Dz.U. Nr 57, p.320 ze zm.) stają się z tą chwilą księgami wieczystymi w rozumieniu tego prawa. Z kolei w myśl art.114 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. : Dz.U. 2016.790

ze zm.- dalej : „ukwh”) księgi wieczyste istniejące w dniu wejścia w życie tej ustawy stały się księgami wieczystymi w jej rozumieniu. Nie ulega więc wątpliwości, że do księgi hipotecznej (...) miały zastosowanie przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 lipca 1986r. w sprawie prowadzenia ksiąg wieczystych założonych przed dniem 1 stycznia 1947r. oraz utraty mocy prawnych niektórych takich ksiąg (Dz.U. Nr 28, p.141). Rozporządzenie do w § 1 wprowadzono pojęcie „ksiąg dawnych”, przez które należy rozumieć księgi wieczyste założone przed dniem 1 stycznia 1947r.

W jego ramach należy odróżnić księgi dawne, które zachowały moc księgi wieczystej oraz księgi dawne, które utraciły moc prawną. Do tej ostatniej kategorii należą te (§ 5 w/w rozporządzenia), które nie zachowały w działach odpowiadających działowi drugiemu, trzeciemu i czwartemu obecnej księgi wieczystej wpisów dokonywanych w dniu 31 grudnia 1946r. Podlegają one z urzędu zamknięciu. Taki status posiada przedmiotowa księga hipoteczna, w której po wskazanej dacie nie dokonano żadnych wpisów. Utraciła ona moc prawną zachowując znaczenie dokumentu (§ 6 ust. 1 rozporządzenie). Jest ona - jak każda tego typu księga – dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 kpc (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008r. III CSK 153/08 nie publ. LEX nr 484 691, uzasadnienie postępowania Sądu Najwyższego z 25 listopada 2011r. V CSK 535/10 nie publ., LEX nr 1108439).

Jednocześnie z przepisu § 5 ust. 2 rozporządzenia wynika, że jego przepisy § 1-4 (wskazujące zasady postępowania przy urządzeniu nowej księgi wieczystej) miały zastosowanie jedynie wobec ksiąg dawnych, które nie utraciły mocy prawnej. Oznacza to, że w księgach, które taką moc utraciły nie jest dopuszczalne dokonywanie jakichkolwiek wpisów- co jest oczywiste w sytuacji, gdy przestały one spełniać swoją podstawową funkcję kwalifikowanego urzędowego rejestru prowadzonego w celu ujawnienia stanu prawnego nieruchomości. Żądanie więc wnioskodawcy odłączenia z księgi hipotecznej (...) wskazanych przez niego działek było bezzasadne, a tym samym apelacja w tym zakresie pozbawiona była słuszności.

Inna konsekwencja utraty mocy prawnej danych ksiąg przejawia się w tym, że w myśl § 7 ust.1 rozporządzenia zakładanie nowych ksiąg dla nieruchomości objętych uprzednio takimi księgami następuje według przepisów dotyczących zakładania ksiąg wieczystych dla nieruchomości, które zaginęły. Niezbędny jest tutaj wniosek, zawierający elementy, o których mowa w § 19 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 17 września 2001r. w sprawie prowadzenia ksiąg wieczystych i zbioru dokumentów (Dz.U. 2001 1122 ze zm.) w odniesieniu do ksiąg prowadzonych w systemie tradycyjnym

(dalej : „rozp.2001”, § 103 ust.1 obowiązujący w dniu złożenia wniosku rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 listopada 2013r. w sprawie zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie informatycznym (Dz.U. 2013. 1411 ze zm. –dalej : „rozp.2013”) oraz § 105 ust.1 obecnie obowiązującego rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 15 lutego 2016r.

w sprawie zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie informatycznym (Dz. U. 2016.312 ze zm. Dalej: „rozp.2016”). Do wniosku także należy dołączyć m.in. dokumenty stanowiące podstawy oznaczenia nieruchomości (odpowiedni § 20 ust.1, § 104 ust.1 i § 106 ust.1 w/w rozporządzeń), a Sąd z urzędu bierze pod uwagę w szczególności zbiory dokumentów, dokumenty należące do zaginionej księgi wieczystej oraz zachowanej części takiej księgi, a także dane z ewidencji gruntów i budynków

(odpowiednio § 23 ust.1, § 107 ust.1 i § 109 ust.1). Powstaje w tym momencie dostrzeżona przez Sąd Rejonowy kwestia wykazania w rozpatrywanym przypadku tożsamości nieruchomości, dla której ma być urządzona nowa księga z nieruchomością objętą księgą dawną, która utraciła moc prawną

i ewentualnie sposobu jej wykazania. Sąd Okręgowy we Włocławku – podobnie jak Sąd a quo – stoi na stanowisku, że konieczność taka istnieje. Częściowo wynika to z uregulowań prawnych w postaci wymogu wskazania we wniosku – gdy nieruchomość była już wpisana do dotychczasowej księgi wieczystej,

a księga ta zaginęła – numeru tej księgi (§ 19 ust. 2 rozp.2001, § 103 ust. 2 rozp.2013 i rozp.2016 § 105 ust.2 rozp.2016). Ustawodawca dał w ten sposób wyraz konieczności zachowania odpowiedniej kontynuacji przy prowadzeniu ksiąg wieczystych. Poza tym skoro zdarzeniem prawnym uzasadniającym wpis prawa własności na rzecz aktualnego właściciela nieruchomości jest śmierć dotychczasowego właściciela to siłą rzeczy wniosek musi dotyczyć tej samej nieruchomości (jej części), która stała się przedmiotem sukcesji uniwersalnej.

Jeżeli chodzi o sposób wykazania wspomnianej tożsamości to trzeba zauważyć, że w orzecznictwie wyjaśniono reguły postępowania w razie rozpatrywania wniosku o odłączenie z księgi wieczystej części dotychczasowej nieruchomości o założenie dla niej nowej księgi. Taka operacja nierozzerwalnie połączona jest ze zmianą dotychczasowych wpisów w dziale I – o. Niezbędne jest wówczas przedstawienie dokumentów stanowiących podstawy oznaczenia nieruchomości zarówno co do części odłączonej jak i co do części pozostałej

(§36.ust.1 rozp.2001, § 112 rozp.2013, § 114 rozp.2016). Obowiązek określony w przywołanych przepisach ma zapobiegać temu, aby skutkiem odłączenia części nieruchomości z księgi wieczystej było pozostanie w niej nieoznaczonej prawidłowo nieruchomości. Odstępstwo od tego wymogu ma miejsce jedynie wówczas, gdy ujawnienie zmian stanu prawnego może nastąpić przez proste przeniesienie bez zmiany konfiguracji (kształtu i obszaru) działek stanowiących nieruchomość, dla której księga wieczysta była dotychczas prowadzona (postanowienie Sądu Najwyższego z 18 lutego 2005r. V CK 505/04 nie publ., LEX nr 284 203 i z 16 czerwca 2010r. I CSK 82/10 nie publ., LEX nr 598793). Warto też w tym miejscu zaznaczyć, że sytuacja, gdy w oznaczeniu nieruchomości, z której miałby być odłączone określone działki, posłużono się terminologią „parcel” (a więc danych innych niż z katastrze czy ewidencji gruntów i budynków) Sąd Najwyższy w postanowieniu z 16 stycznia 2015r.

III CSK 79/14 nie publ., LEX nr 165 3753 wyjaśnił, że nie stanowi podstawy oznaczenia nieruchomości w księgach wieczystych wykaz zmian gruntowych ; jest to jedynie dokument źródłowy, który stanowi podstawę dokonywania zmian w ewidencji gruntów. Przytoczone orzecznictwo poza ostatnim ze wskazanych judykatów nie jest jednak przydatne w niniejszej sprawie, gdyż

– jak już była o tym mowa – nie wchodzi tutaj w grę odłączenie z księgi wieczystej części dotychczasowej nieruchomości. Należy zatem odpowiedzieć na pytanie, czy w świetle prawa dokumentów złożonych przez wnioskodawcę nieruchomość, dla której ma być urządzona nowa księga można oznaczyć zgodnie z wymaganiami stawianymi przez przepisy o prowadzeniu ksiąg wieczystej i czy zachodzi wspomniana tożsamość.

W ocenie Sądu odwoławczego odpowiedź musi być tutaj częściowo twierdząca. W dostateczny sposób wynika to bowiem z wypisu

z rejestru gruntów, który nawiązuje do księgi hipotecznej (...). Zapisy ujęte w art. 20 ust.1 ustawy z dnia 17 maja 1989r. „Prawo geodezyjne i kartograficzne” (tekst jedn.: Dz.U.2016. 1629 ze zm. - gdzie wskazano m.in. , że ewidencja gruntów i budynków obejmuje informacje o oznaczeniu ksiąg wieczystych, jeżeli zostały założone dla nieruchomości, w skład w której wchodzi grunty) mają moc wiążącą i w tym zakresie wypis stanowi dokument urzędowy w rozumieniu art. 244 § 1 kpc (wyrok Sądu Najwyższego z 4 marca 2010 I CSK 456/09 nie publ., LEX nr 68856). Skutkuje to domniemaniem zgodności treści tego dokumentu z prawdą. Nawiązał do tego Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 26 czerwca 2015r. I CSK 650/14 nie publ., LEX nr 1790973, gdzie wyjaśnił (wskazując, że wykaz zmian gruntowych i wykaz synchronizacyjny stanowią dokumenty źródłowe, będące podstawą dokonywania zmian w ewidencji gruntów, które pozwalały na ustalenie pochodzenia nieruchomości utworzonej w drodze podziału innej nieruchomości i wobec czego nie stanowią dokumentów, na podstawie których wpisuje się dane dotyczące nieruchomości w księgach wieczystych), że wpis w rejestrze ewidencyjnym o istnieniu dla nieruchomości księgi wieczystej jest wiążący. Skoro zatem nieruchomość jest oznaczona w sposób odpowiadający aktualnym wymogom i jednocześnie w wypisie z rejestru gruntów powiązana została

z nieruchomością widniejącą w dawnej księdze wieczystej to nie ma podstaw do kwestionowania sygnalizowanej tożsamości. Należy przyjąć w takiej sytuacji, że starosta (który prowadzi ewidencje gruntów i budynków – art. 22 ust. 1 ustawy z 17 maja 1989r.) we własnym zakresie dostosował oznaczenie funkcjonujące w danej księdze wieczystej do aktualnych potrzeb, czego wyrazem jest właśnie odpowiednio skonstruowany wypis z ewidencji gruntów

i budynków. Nie ma przy tym żadnych podstaw do zobowiązania wnioskodawcy do przedłożenia wykazu zmian gruntowych czy wykazu synchronizacyjnego, gdyż dokumenty te – jak wyżej wspomniano – nie stanowią podstawy oznaczenia nieruchomości w księdze wieczystej. Wystarczający jest bowiem wypis z rejestru gruntów nawiązujący do dawnej księgi wieczystej.

Konkludując - Sąd I instancji bezpodstawnie oddalił wniosek w części dotyczącej działek (...), gdyż nie było tutaj przeszkód do jego uwzględnienia poprzez założenia księgi wieczystej i wpisania jako współwłaścicieli w odpowiednich

uławkach wnioskodawcy oraz uczestników postępowania. Skutkowało to koniecznością zmiany zaskarżonego postępowania w tym zakresie na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc.

Dalej idąc apelacja podlegała oddaleniu (art. 385 kpc w zw. z art.13 § 2 kpc). Wystarczającą podstawą do nieuwzględnienia wniosku w pozostałej części był już – co trafnie zaakceptował Sąd merita – brak na wypisach odnośnie działek (...) adnotacji o możliwości wykorzystania ich w ramach dokonywania wpisów w księdze wieczystej. Przede wszystkim jednak z tych wypisów w żaden sposób nie wynika, by pomiędzy tymi działkami a nieruchomością objęty księgą hipoteczną (...) istniał jakikolwiek związek. Nie sposób przy tym podzielić sugestii skarżącego, że wystąpił tu brak formalny wniosku podlegający usunięciu w trybie art. 130 § 1 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc. Jest faktem, że Sąd Najwyższy w postanowieniu z 10 października 2007r. I CSK 230/07 opubl. OSN – Z D 2008/3/80 wyraził zapatrywanie, że niedołączenie do wniosku o założenie księgi wieczystej dla nieruchomości odłączonej dokumentów, będących podstawą oznaczenia części nieruchomości odłączonej oraz pozostałej stanowi brak formalny wymagający przeprowadzenia postępowania naprawczego. Pomijając już nawet to – co cały czas należy podkreślić – że w niniejszej sprawie występuje odmiennie jednościowa sytuacja to pogląd powyższy jest odosobniony. Zdecydowanie przeważa bowiem stanowisko, że nie ma podstaw do wzywania do usunięcia przeszkody do wpisu i wniosek podlega oddaleniu wprost (m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 25 listopada 2011r. I CSK 535/10 nie publ., LEX nr 1108493, z 20 marca 2012r I CSK 220/12 nie publ., LEX nr 1216832 i z 16 grudnia 2016r.

I CSK 10/16 nie publ., LEX 2240404). Dominuje wykładnia, w myśl której wystąpienie przeszkody w rozumieniu art. 626⁹ kpc należy wiązać z zaistnieniem takiego zdarzenia, które nie zezwala z punktu widzenia prawa na dokonanie wpisu, zatem z okolicznościami natury prawnej determinującymi skuteczność czynności stanowiącej jego podstawę. Zgodnie przyjmuję się również, że ujawnienie rozbieżności we wniosku i w treści księgi wieczystej co do oznaczenia nieruchomości stanowi przeszkodę w znaczeniu

materialnoprawnym, powodującą oddalenie wniosku na podstawie art. 626⁹ kpc (postanowienie Sądu Najwyższego : z 9 marca 2004r. V CK 448/03 nie publ., LEX nr 183 791, z 18 marca 2005r. II CK 561/04 nie publ., LEX nr 175 983, z 22 stycznia 2010r. V CSK 230/09 nie publ., LEX nr 688 051

Sąd Okręgowy we Włocławku w składzie rozpoznającym apelację popiera drugi ze wskazanych nurtów orzecznictwa i nie ma potrzeby dzielenia argumentów za nim przemawiających. Tym bardziej więc przeszkodą uniemożliwiającą uwzględnienie wniosku jest brak w wypisie z rejestru gruntów jakiegokolwiek odniesienia do dawnej księgi wieczystej, która utraciła moc. Ubocznie można zauważyć, że nie da się wykluczyć, iż wnioskodawca – chcąc osiągnąć zamierzony cel w postaci założenia księgi dla wszystkich wskazanych przez siebie działek – będzie musiał skorzystać ze środka ochrony prawnej w postaci powództwa o ustalenie (art.189 kpc).

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto w myśl art. 520 § 1 kp. Sąd odwoławczy sprostował również oczywistą niedokładność zaistniałą w rubrum postanowienia z 18 lipca 2016r, polegającą na wskazaniu jako uczestniczki postępowania S. C. (art. 350 § 1 kpc w zw. z art. 361 kpc i 13 § 2 kpc).

SSO Barbara Baranowska SSO Mariusz Nazdrowicz SSO Lucyna Samolińska